

Arrest

nr. 135 062 van 15 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. JEENINGA loco advocaat R. JESPERS en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 1 januari 1981.

Op 4 juni 2014, met kennisgeving op 16 juni 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Naam + voornaam: H., M. (...)
geboortedatum: (...)*

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 16.05.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij werd echter opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen en voldeed dus niet aan de terugkeerverplichting.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota met opmerkingen wordt een exceptie van onontvankelijkheid uiteengezet wegens gebrek aan belang, nu de verwerende partij over een gebonden bevoegdheid zou beschikken om in het geval van een vernietiging opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan de verzoekende partij.

Zij stelt in haar nota:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid op te werpen, wegens gebrek aan belang zoals vereist bij artikel 36/56 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op haar illegale verblijfssituatie, getuigt verzoekende partij niet van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing.

Artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet enkel voor de Raad worden kunnen gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het hierbij niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De bestreden beslissing werd genomen bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, die luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en zoals in werking getreden op 27 februari 2012, blijkt de gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde om, wanneer de vreemdeling zich bevindt in één van de gevallen zoals omschreven in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980, die vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

Verzoekende partij betwist niet dat zij net in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980.

Daaruit volgt dat verzoekende partij geen nuttig effect kan sorteren bij de gevorderde nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten, gezien de minister of zijn gemachtigde in dat geval niets anders vermag dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

De minister of zijn gemachtigde kan enkel op een wettige wijze afzien van het geven van een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten in het geval wanneer een hogere rechtsnorm zou worden geschonden door de afgifte van dat bevel aan de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

Verzoekende partij beroept zich op artikel 3 EVRM en artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit het onderstaand betoog blijkt dat de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM niet ontvankelijk is, gezien verzoekende partij nalaat duidelijk te maken op welke wijze de bestreden beslissing die bepaling concreet zou schenden. De hoofdzakelijk theoretische en verder zeer algemene en summiere kritiek in het kader van de vermeende schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie maakt geenszins duidelijk waarom die bepaling in casu enige werkelijke relevantie zou hebben.

De huidige vordering is bijgevolg niet ontvankelijk.”

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing genomen is op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

De Raad dient op te merken dat er echter gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid of een schending van het internationaal verdragsrecht waaraan de verzoekende partij een belang kan ontlene. Steeds dient te worden onderzocht of verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. *RvS 9 maart 2004, nr. 129.004*). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. *RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948*).

Verwerende partij wijst er op dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van een hogere rechtsnorm, in casu van artikel 3 van het EVRM en artikel 41 van het Handvest van de

Grondrechten van de EU. Verwerende partij besluit dan ook dat het beroep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. Verwerende partij kan zoals blijkt uit hetgeen volgt niet worden gevolgd in haar betoog.

In casu is het gelet op het voorgaande passend de aangevoerde middelen te onderzoeken.

De exceptie van de verwerende partij wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

In het tweede onderdeel van het eerste middel zoals geformuleerd in de synthesesmemorie stelt de verzoekende partij het volgende:

“Tweede onderdeel,

Er wordt gesteld dat er een bevel was om het grondgebied te verlaten dd. 16.5.2013, dat verzoeker terug werd aangetroffen op het grondgebied en hij aldus niet voldeed aan de terugkeerverplichting.

Verzoeker merkt op dat hij geen enkele kennis heeft van een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.5.2013. Tevens is opzichts hem nooit de Celor-procedure toegepast, zoals voorgeschreven door de “Omzendbrief betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land van 10 juni 2011” (BS 16/06/2011). Deze strikte procedure werd alleszins niet toegepast.

Verzoeker merkt verder op dat voorgaande bevelen opzichts hem genomen in het kader van een weigering 9ter vreemdelingenwet ofwel werden ingetrokken lopende een procedure voor de RvV, ofwel werden vernietigd door de RvV.

Het arrest nr. 110 667 van 26 september 2013 stelt vast dat de beslissing tot weigering 9ter van 14 maart 2013 werd ingetrokken. Er is toen geen bevel gegeven.

Het arrest nr. 117 749 van 28 januari 2014 vernietigt de beslissing van 16 juli 2013 waarbij de aanvraag 9ter geweigerd wordt en vernietigt tevens het bevel van dezelfde datum.

Het arrest nr. 117 750 van 28 januari 2014 vernietigt de beslissing van 8 augustus 2013 waarbij de 9ter aanvraag geweigerd wordt en vernietigt tevens het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Op datum van de hier bestreden beslissing (4.6.2014) waren er bijgevolg minstens twee vernietigde bevelen om het grondgebied te verlaten en verbleef verzoeker volkomen legaal in België op basis van een nog lopend medisch regularisatieverzoek gezien de weigeringsbeslissingen vernietigd werden.

De hier bestreden beslissing kan bijgevolg geen grond vinden in een beweerd bevel van 16.5.2013.

Verzoeker diende het grondgebied niet te verlaten rekening houdend met de lopende medische regularisatieprocedure(s), zodat het argument dat hij werd aangetroffen op het grondgebied en niet aan de terugkeerverplichting zou voldaan hebben niet afdoende is.

Verzoeker heeft geen historiek van schendingen van de vreemdelingenwetgeving; verwerende partij heeft zelf een historiek van vernietigde of ingetrokken beslissingen.”

4.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 7, artikel 74/11, §3 van de wet van 15 december 1980, artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en artikel 3 EVRM. Er zou sprake zijn van machtsmisbruik en de bestreden beslissing zou niet door de bevoegde persoon zijn genomen.

(...)

In het tweede onderdeel voert verzoekende partij aan de bestreden beslissing niet dienstig kan worden verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.05.2013, waaraan geen gevolg werd gegeven door verzoekende partij omdat zij daarna volkomen legaal in België zou hebben verbleven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekende partij op zich niet betwist dat zij niet binnen de gegeven termijn gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.05.2013, onder bijlage 13quinquies. Zij voldeed destijds derhalve niet aan haar terugkeerverplichting. Een later verblijf onder een attest van immatriculatie in het kader van de behandeling van een

ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag, doet niets af aan het feit dat verzoekende partij een historiek heeft van schending van de wetgeving op de binnenkomst en verblijf van vreemdelingen. Verzoekende partij maakt op regelmatige wijze toepassing van artikel 74/14, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980.

(...)

Voor zover ontvankelijk, is het eerste middel ongegrond.”

4.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting zou hebben voldaan daar er op 16 mei 2013 lastens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 februari 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 14 maart 2013, beslissing die werden ingetrokken door verwerende partij bij rechtzetting van 5 augustus 2013. De intrekking werd ter kennis gebracht op 6 september 2013. Bij arrest nr. 110 667 van 26 september 2013 werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Bij arrest nr. 102 599 van 7 mei 2013 bevestigde de Raad de beslissing van 21 december 2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen naar aanleiding van de asielaanvraag van 6 juni 2012. Op 16 mei 2013 werd de verzoekende partij bevolen om het grondgebied te verlaten, onder bijlage 13quinquies.

Op 19 juni 2013 diende verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag van 19 juni 2013 werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 16 juli 2013. Tevens werd verzoekende partij op 16 juli 2013 bevolen om het grondgebied te verlaten, met inreisverbod, onder bijlage 13sexies. Deze beslissingen werden door de Raad vernietigd op 28 januari 2014 bij arrest nr. 117 749.

Op 8 augustus 2013 besliste de gemachtigde om de aanvraag van 15 februari 2013 onontvankelijk te verklaren. Tevens op 8 augustus 2013 leverde de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten af aan de verzoekende partij. Deze beslissingen werden door de Raad vernietigd op 28 januari 2014 bij arrest nr. 117 750.

Op 9 mei 2014 werden de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 februari 2013 en 19 juni 2013 onontvankelijk verklaard, waarna de opdracht werd gegeven aan de burgemeester van Edegem om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde van de aanvragen.

De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing geen grond kan vinden in het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013 en stelt dat het argument dat zij werd aangetroffen op het grondgebied en aldus niet aan de terugkeerverplichting zou hebben voldaan niet afdoende is.

De Raad wijst er op dat een vreemdeling die op ontvankelijke wijze een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, ingeschreven wordt in het vreemdelingenregister en recht heeft op een attest van immatriculatie, model A. In casu blijkt uit het administratief dossier dat de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15 februari 2013 en 19 juni 2013 op 9 mei 2014 ontvankelijk werden verklaard, waarna de opdracht werd gegeven aan de burgemeester van Edegem om de verzoekende partij in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde van de aanvragen, beslissing die werd genomen op 4 juni 2014.

Dit houdt in casu in dat de verzoekende partij gemachtigd was tot een voorlopig verblijf in het Rijk totdat er een beslissing ten gronde komt van de verwerende partij inzake de aanvragen tot machtiging tot verblijf. Dit attest van immatriculatie, met de hieruit voortvloeiende tijdelijke verblijfsmachtiging heeft als gevolg dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013, dat eerder gegeven werd, moet worden beschouwd als zijnde impliciet ingetrokken (cf. RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 (c)).

De verzoekende partij kan niet worden onderworpen aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat haar illegale verblijfsituatie vaststelt op 16 mei 2013, terwijl deze vaststelling is komen te vervallen op 9 mei 2014 – dag waarop beslist wordt aan de verzoekende partij een attest van immatriculatie uit te reiken – en om dezelfde reden kan de verzoekende partij niet verweten worden geen uitvoering te hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat dateert van 16 mei 2013.

Een loutere verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 mei 2013 om na te gaan of aan de terugkeerverplichting werd voldaan, is achterhaald.

Verwerende partij kan niet dienstig abstractie maken van gebeurtenissen die plaatsgrijpen na het bevel om het grondgebied te verlaten dat gegeven werd op 16 mei 2013 en die een impact hebben op de vastgestelde illegale verblijfsituatie van de verzoekende partij. Zij kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet dienstig opwerpen in haar nota dat *«een later verblijf onder een attest van immatriculatie in het kader van de behandeling van een ontvankelijk verklaarde medische regularisatieaanvraag, doet niets af aan het feit dat verzoekende partij een historiek heeft van schending van de wetgeving op de binnenkomst en verblijf van vreemdelingen»*.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede of derde middel geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de bestreden beslissing worden ze niet besproken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van 4 juni 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN